

Nejnebezpečnějším tvorem
na světě je člověk.

František Kozmon

Přeložila Lubica Hricoviniová

Vyšetřování se v té chvíli znovu ocitlo na bodě mrazu. Až do následujícího odpoledne, kdy se Wolfovi konečně sám od sebe ozval Tibor Balázs.

Když Marek viděl jeho jméno na displeji mobilu, v očekávání dobrých zpráv ucítil na zádech husí kůže.

„Co pro mě máš?“ zeptal se okamžitě.

„Musíš přijet osobně. Tohle... tohle musíš vidět na vlastní oči,“ naléhal na něj Balázs od prvního okamžiku.

„Našli jste něco?“ řekl s nadějí v hlase Wolf.

„Něco?“ V telefonu se ozval Balázsův smích. „Můžeš přijet? Myslím teď... hned teď.“

„Jo,“ zastavil Wolf Balázse, než mu stihl položit telefon.

„Naháníš mi strach. Co jste tam mohli objevit? Stovky těl?“

„Zatím ne. Ale jestli se tohle dostane ven... neumím si to představit, něco takového jsem ještě nezažil.“

(Ukázka z knihy)

„Marka Wolfa jsem si oblíbil už při čtení Vlka, ale po této knize jsem ho zařadil mezi mé nejoblíbenější knižní hrdiny.“

„Kniha mě uchvátila. Toto je ukázka toho, jak má dobré krimi vypadat, a nemůžu se dočkat, až se pustím do další autorovy detektivky. Všemi deseti doporučuji.“

„Autor ve svém díle skutečně použil červy, a to velmi originálně! Nic podobného jsem dosud nečetla. Určitě vřele doporučuji.“

– čtenářské recenze, Databáze knih

ČERV

František Kozmon

Přeložila Ľubica Hricoviniová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Čer © 2020 by František Kozmon

Translation © Lubica Hricoviniová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6501-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6500-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-6496-7 (print)

PROLOG

Máma jí říkala Zlatovláska nebo Princezna. Prý proto, že byla výjimečná. Ale ona byla přesvědčená, že je jen výjimečně ošklivá. Narodila se s pokřiveným obličejem a nepřírozeně malýma očima. Navíc byla ještě výjimečně zaostalá. Mluvit začala až ve třech letech. Od té doby toho stejně moc nenamluvila. Zatímco pro jiné byla slova jako mosty, které je spojovaly, pro ni představovaly bodliny a trny. Bylo jí pět, když konečně nastoupila do školky. Vykročila z bezpečí mámina objetí a její svět se v kontaktu s realitou rozbil na drobné kousíčky. Jako zrcadlo, které se sice dá slepit, ale nikdy v něm neuvídíte stejný obraz jako předtím.

Už první den pochopila, že není žádná princezna. Děti si na ni ukazovaly prstem, smály se jí, dělaly jí naschvály. Anebo v tom lepším případě se jí vyhýbaly.

„Tebe měli dát do školky pro zvláštní děti,“ konstatovala učitelka a otráveně nad ní mávla rukou.

„Zlatovlásko, to se zlepší,“ slibovala jí máma, když se toho dne vrátila domů s pláčem.

Ale nezlepšilo, a tak se začala ostatním dětem vyhýbat. Když nestačilo ani to, utíkala ze školky. Mohla si to dovolit, učitelka si jí v podstatě nevšímala. Byla ráda, když ji neměla na očích a nemusela řešit problémy, které šikanovaná dívka přinesla do kolektivu. Stačilo, když se Zlatovláska objevila na konci dne, třeba jen krátce předtím, než si jí přišla vyzvednout máma.

Hodiny trávil v lese, který školku obklopoval. Zkoumala jeho krásu, ležela v trávě, objímala stromy a povídala si se zvířaty. Samoty si užívala do takové míry, že občas zapomínala, kam doopravdy patří. Ale pokaždé se stihla vrátit těsně před příchodem mámy. Až jednoho dne se jí to nepovedlo.

Nebyla to její vina, možná jen tak trošku. Zašla dál než obvykle, chtěla prozkoumat nová území. Natrefila na vysokou zeď porostlou břečťanem a psím vínem. Doufala, že našla svůj lesní zámek. Místo, kam doopravdy patří. Chtěla zjistit, co se doopravdy skrývá na druhé straně. Zeď byla kluzká, nedalo se po ní lézt. Zlatovlásku to však neodradilo. Objevila vysoký dub, jehož větve přerůstaly až na druhou stranu. Vylezla do jeho koruny, odkud bylo vidět starý patrový dům. Omítka na něm dávno opadala a odhalila vybledlé cihly. Z omšelých vymlácených oken se na ni dívala jen temnota. Nebyl to zámek jako v pohádkách, ale ani ona přece nebyla typická princezna.

Objevila další strom, po kterém slezla dolů. Když z něj seskočila, zapraskala jí pod nohama větvička. V tichu, které ji obklopovalo, byl ten zvuk ohlušující. Zaváhala. Strnula. Srdce jí začalo tlouct rychleji. Nikdo se však neobjevil a nezačal jí nadávat, jak očekávala.

Opatrně se brodila vysokou trávou a plevelem, mezi nímž objevila dřevěný kříž zaražený do země. Jiné holky v jejím věku by to odradilo. Dávno by se otočily a utíkaly do bezpečí. Ale jiné holky by vlastně nikdy nevstoupily na cizí pozemek, neutíkaly by ze školky.

Zlatovláška opatrně pohládila zapadlý kříž, přejela prsty po písmech vyrytých do dřeva a snažila se rozluštit, co je na něm napsané. Jen stěží rozeznala první písmeno: B, pořád ještě neuměla celou abecedu.

Zvedla pohled k domu. Chtěla se dostat dovnitř, ale neviděla žádné dveře. Za rohem ji čekalo další překvapení. Tráva na této straně byla posekaná, nehyzdil ji žádný plevel. Možná to byla láska ke stromům a možná nějaká zvláštní předtucha, která Zlatovlás-

ČERV

ku namísto k domu táhla najednou k mohutnému dubu s kmenem tak širokým, že by potřebovala pomoc dalších dvou dívek, aby ho mohly obejmout.

Několik kroků od něj spatřila mělké jámy ve tvaru obdélníku jakoby vysekané do trávníku – s přesnými hranami a stejným tvarem. Nahlédla do první a objevila zohavenou zdechlinu divočáka. Zbyla z něj jen kostra s chlupatou hlavou. Zhnuseně odvrátila zrak, ale navzdory tomu ji něco nutilo podívat se do další díry. V ní ležela srnka. Byla ještě celá, jen břicho jí hyzdila podélná rána.

Zlatovláska nezaváhala a skočila do jámy. Chtěla jí pomoci. Pohladila ji po jemné srsti, ale srnka nereagovala. Zatahala ji za bok, snažila se ji probudit. Z rány na bříše vymáčkla červy, kteří se rozlili jako voda a zároveň se nepřijemně hemžili. Lechtali ji na lýtku. Leknutím vykřikla, stáhla se. Musí se co nejrychleji dostat ven. Jen stěží dosáhla na okraj jámy a nebyla dost silná, aby se vytáhla ven. Snažila se zabořit nohama do hlíny, ale skončila na mrtvé srnce uprostřed červů. V šoku křičela jako smyslů zbavená.

V té chvíli se po ní natáhla něčí ruka. V šoku ztichla. Zaváhala, i když věděla, že bez pomoci se z jámy nevydrápe. Když se podívala do očí muže, který ji nakonec vytáhl, vytušila, že toho dne ji máma ve školce nenajde.

2. dubna 2017

Už ve chvíli, kdy Marek Wolf vstoupil do prostorů právnické firmy Stanke & Partners, cítil, že se ocitl na území nepřítele. Do zad mu proudil studený vzduch z klimatizace. Měl příjemně ochlazovat návštěvníky přicházející zvenčí, ale v prvních teplých dubnových dnech to doopravdy nebylo potřeba. Wolfovi naskočila z klimatizace husí kůže.

Usměvavá recepční ho zavedla do zasedačky a oznámila mu, že předchozí setkání pana Stanka se protáhlo, takže bude mít pět minut zpoždění. Pak mu nalila vodu z karafy. Kromě máty v ní plavaly taky plátky citronu a okurky.

Wolf se díval na okurku ve sklenici. „Copak jsme ve wellnesu?“ „Espresso nebo kapučínko? Jemně praženou nebo tmavou?“ zeptala se ho recepční.

Marek si nahlas povzdechl, když kromě kávy dostal taky barevnou makronku s karamelovou náplní. „Tohle bude drahé preso.“

Jako kriminalistický vyšetřovatel neměl Wolf nejlepší vztah k právníkům, zejména k obhájcům působícím v oblasti trestního práva. V průběhu kariéry už víckrát viděl, jak se jim povedlo vysekat vrahy z problémů nebo jim alespoň zmírnit zasloužený trest. Proto mu bylo proti srsti popíjet jejich okurkovou vodu z křišťálové sklenice, ale musel uznat, že kávu mají dobrou.

V zasedačce se k němu přidala Michaela Hrobáková, mladá právnička s hustými hnědými vlasy sepnutými do drdolu, který Wolfovi připomínal nafouklou koblihu. Při té myšlence mu zakručelo v břiše. Toho dne ještě nejedl, kvůli nervozitě z nadcházejícího setkání vynechal snídani.

Právnička měla na sobě šedou pouzdrovou sukni s výraznými černými knoflíky těsně obepínající její zaoblené boky a bílou halenku s mašlí, která se vzdáleně podobala pánskému motýlku.

„Kolega Stanke bude mít zpoždění, protáhla se mu konzultace s jiným klientem,“ informovala ho spolu s pozdravem. Na tváři měla vlídný úsměv, který volila pokaždé, když si chtěla někoho získat anebo ho uklidnit.

„Už mě na to upozornila recepční,“ podotkl Marek chladně. „Kolik si účtujete za hodinu?“

Hrobáková se na něj podezíravě zadívala, ale pořád se snažila být vlídná. „Proč se ptáte?“

„No... všude, kam se podívám, to zavání luxusem, takže si musíte účtovat slušné pácky.“

To už právnička věřila problém, ale stejně si zachovala úsměv v obličeji a přátelský tón v hlase. „Můžu vás ujistit, že netřeme bídu.“

Wolf nespokojeně zamlaskal. „To věřím... a taky tomu, že mi při odchodu vystavíte mastný účet.“

Hrobáková se zasmála. „Dnešní konzultace je pro bono. Tak jsme se přece dohodli. Kromě toho, otec mě o to opakovaně žádal.“

Tím Marka zaskočila. Otec právničky byl ředitelem bratislavské kriminálky, kde Wolf pracoval. Paradoxně Michaelu, šéfovu dceru, dříve neznal. Obhajovala mladíka, kterého zatkl kvůli podezření z vícenásobné vraždy. Po prvním setkání si ji zaškatulkoval jako typickou právničku, ale v průběhu vyšetřování se ukázalo, že pro ni je mnohem důležitější spravedlnost než peníze. Proto se ozval právě jí, když potřeboval právní pomoc. „Mluvili jste o mně s Richardem? Žádal jsem ho, aby to s vámi neřešil.“

„Tak chcete bezplatnou konzultaci, nebo ne? Víte přece, že nemůžete mít všechno. Neznáme se natolik, abych vám poskytovala právní pomoc zadarmo.“

Wolf ztratil řeč. „V pořádku, já jen nechci, aby se to rozneslo v práci.“

„To si vyřídíte s mým otcem.“ Michaela si konečně sedla a nalila si vodu z karafy. „Podívejte, váš problém dnes stejně nevyřešíme. Kolega potřebuje víc informací, na základě kterých vám poradí. Co se týká exekutivy, nemůžeme vás vzít pro bono. Nejste přece žádný sociální případ.“

„Jasně, nic víc po vás nechci. Jenom potřebuju zjistit, na čem vůbec jsem.“

„Výborně, takže si rozumíme,“ potěšilo právničku.

Wolf si až v té chvíli uvědomil, že mohl vyznít nepřijemně, i když byl vděčný za to, že mu Hrobáková prokazuje službu. „Snad jsem vás neurazil. Promiňte, nemyslel jsem to ve zlém.“

Michaelu Markovo prchlivé jednání nepřekvapilo. Do té doby nehnula ani brvou. Znala ho jako tvrdohlavého policistu, a tak ji spíš zaskočila snaha o omluvu. „Já mám hroší kůži,“ řekla nakonec.

V té chvíli se k nim připojil další právník. Měl na sobě košili s kravatou a taky sako a vestu. Marek si nedovedl představit, jak v tom může vydržet. Jeho verze slušného oblečení do práce byla vyžehlená košile. V teplém jarním dni s po lokty vyhrnutými rukávy. Stěží by se namáhal zapnout si horní dva knoflíky a už vůbec nikdo by ho nedonutil, aby si kolem krku uvázal kravatu.

„Maroš Stanke,“ představil se právník. „Vy zřejmě budete náš nový klient, pan Wolf, jestli se nemýlím.“

„Marek,“ policista mu podával ruku a zároveň ho opravil. „Zatím jen potenciální klient.“

„Skvělé,“ vyhrkl Stanke. „Doufám, že vás přesvědčíme, abyste využil služeb naší kanceláře.“

Jeho tón i úsměv vyvolávaly ve Wolfovi pocit přetvářky, což v něm nezbuzovalo přílišnou důvěru. Ale doporučila ho Michaela, které důvěřoval. Rozhodl se proto nedat na vlastní první dojem.

„Zatím vím jen tolik, že byste se chtěl stát poručníkem svého mladšího bratra. Takže je v systému?“

„Ne,“ zavrtěl Wolf hlavou. „Jak už jsem vysvětloval vaší kolegyni, momentálně žije s matkou.“

Stanke svrástil čelo. „Proč si ho teda chcete vzít k sobě?“

„Nemá na něj dobrý vliv.“

„Dobrý vliv?“ Právnické nevěděl, co si pod tím má představit. „To ho nutí... brát drogy... pít alkohol?“

Markovi se nelíbilo, že se muž sedící naproti němu zasmál vlastní poznámce. Nebylo pro něj jednoduché bavit se o matce po všem, čím si s ní prošel, ale pokud chtěl něčeho dosáhnout, neměl na výběr. „Je to neléčená alkoholička a má bipolární poruchu, na kterou nebere žádné léky.“

„A co jeho otec?“ ptal se Stanke dál.

„Nevím, kdo je jeho otec, nemáme společného otce.“ Wolf pokrčil rameny. „Možná to neví ani ona.“

„Kolik je Patrikovi let?“

„Čtrnáct, letos mu bude patnáct.“

Stanke si všiml, že jeho otázky Wolfa znervózňují.

„Promiňte, že se v tom rýpu, ale proč jste se rozhodl řešit to až teď? Situace se vyhrotila? Bavíme se o domácím násilí? Fyzickém nebo psychickém týrání?“

Marek si nahlas vzdychl. „Ne. Alespoň myslím, že ne. Řeším to až teď, protože ještě před půlrokem jsem vůbec nevěděl, že mám nějakého bratra.“

Stanke se zády opřel o kancelářskou židli na kolečkách. „Je to složitější, než jsem předpokládal. Potřebuji se v tom líc zorientovat. Dokázal byste mi obšírněji popsat celou situaci? Předpokládám správně, když si myslím, že s matkou nemáte nejlepší vztah?“

„Odešel jsem od ní v den, kdy mi bylo osmnáct. Dal jsem si to jako dárek k narozeninám. Nemohl jsem se dočkat, až budu moct vypadnout. Žil jsem dlouho v zahraničí a mámu jsem léta neviděl. Našla si mě před několika měsíci, potřebovala transplantaci jater.“

Tenkrát jsem se dozvěděl o Patrikovi. Chvilí jsem si myslel, že se změnila, že... je to jakási... druhá šance, ale...“

Přestávky ve Wolfově vyprávění právníkovi naznačily, že se mu o matce nemluví snadno. Skočil mu proto do řeči. „Promiňte, ale přestávám tomu rozumět. Jaká druhá šance? Mluvte pomaleji a jen klid, nikam nespěcháme.“ Zkontroloval hodinky. „Tedy přesněji mám na vás ještě celých dvacet osm minut.“

Marek se zhluboka nadechl. Cítil se nepříjemně, jako na svém prvním recitačním vystoupení. Básničku rychle oddrmolil, jen aby to měl co nejdřív za sebou. Přednes nikdy nepatřil k jeho silným stránkám.

„Myslel jsem, že Patrik je mámina druhá šance. Že se kvůli němu bude snažit víc než se mnou. Ze začátku, když jsem se s ní po letech viděl a když jsem mohl poznat bratra, jsem měl pocit, že je jiná. Že jí záleží taky na někom jiném než pouze na ní samotné. Ale jak jsem se už zmínil, když se jí to hodí, dokáže se přetvařovat a tentokrát mě znovu oklamala. Nikdy nebyla dobrá máma. Nemám na ni ani jednu dobrou vzpomínku. Byla náladová, dokázala se po mně pěkně vozit. Když byla doma... což nebylo často. Patrik s ní momentálně zažívá přesně to samé. Nevychovává ho, absolutně se o něj nezajímá.“

„V pořádku, pro začátek mi to stačí,“ zastavil ho Stanke.

Markovi se zjevně ulevilo. Napil se vody a sežvýkal plátek okurky, který mu nechtěně skončil v ústech.

„Ale jestliže má soud rozhodnout o odebrání dítěte matce, musí pro to mít dobré důvody. Říkám vám rovnou, zanedbaná péče se u pubertáka neprokazuje snadno.“

Wolf na něj zaraženě hleděl. „Patrik chodí za školu, ona se o něj nestará. Několik měsíců ho nechala bez dozoru. To by snad mohlo soudu stačit.“

„Měla pro to dobrý důvod?“

„Dobrý důvod?“ zopakoval Marek nedůvěřivě.

„Zmiňoval jste nějaké zdravotní problémy,“ připomenul mu právník.

„To je dobrý důvod pro to, aby nechala dítě bez dozoru?“

„Vašemu bratrovi je čtrnáct, soudce by zdravotní problémy matky vzal do úvahy jako polehčující okolnost. Především v případě, kdy šlo o krátkodobou, případně jednorázovou záležitost.“

„Je toho víc. Ale především, teď už je zdravá,“ podotkl Wolf a vzápětí se rozmluvil a snažil se vyjmenovat všechny důvody, proč by Patrik neměl zůstat s matkou.

„Dobře, dobře,“ nenechal ho Stanke dokončit větu. „Řekněme, že by soudce rozhodl o odebrání Patrika matce. To ale ještě zdaleka neznamená, že by ho automaticky svěřil do opatrovnictví vám. Jste ženatý?“

„Ne.“

Wolf pochopil, že to není dobré. Stanke se na něj podíval stejně, jako se on dívá na podezřelého, který mu sděluje, že nemá alibi.

„Žijete ve společné domácnosti s nějakou ženou?“

„Ne,“ opakoval Marek. „Mám psa, pomůže to?“

Právník se na okamžik zarazil. „Měl jsem na mysli, jestli žijete v domácnosti v nějakém partnerském svazku. Jste zadaný?“

„Jsem svobodný a nezadaný,“ shrnul Wolf. „Pokud nepočítám huskyho, jsem bez závazků.“

Stanke tleskl. „Pejskař, a ještě fešák s nabušenými bicepsy. Jak to, že jste bez ženy? Takhle před soudem neobstojíte. Musíme vám vybudovat lepší image.“

„Jakou image?“ nechápal Marek.

„Takovou, která vám pomůže prokázat, že se dovedete o bratra postarat.“

„Mám práci, bydlím sice v podnájmu, ale mám stabilní práci. Nestačí to?“

„Pětatřicetiletý chlap, který žije sám, nevypadá v očích soudu nejlíp,“ vyhlásil Stanke.

„Ještě mi není pětatřicet,“ opravil ho Wolf.

„Jste policajt.“

„Jsem, a co? To bude u soudu taky problém?“ reagoval Marek defenzivně.

„To nebyla otázka, jen konstatování. S případem to nemá nic společného,“ ujistil ho Stanke. „I když... kdybych se v tom chtěl příliš rýpat... je to náročná práce, jestli předpokládám správně. Určitě se vás někdo zeptá, jak si při ní najdete čas na výchovu. Například taková sociální pracovnice.“

„Kolega předbíhá událostem,“ zasáhla Michaela, která už na Wolfovi viděla, že se každou chvíli zvedne ze židle. „V první řadě je potřeba, aby sociální pracovnice posoudila situaci v rodině. Ona dává doporučení soudu na odebrání nebo ponechání dítěte v péči matky. Neexistuje žádný precedens, podle kterého musíte být zadaný, nebo dokonce ženatý, aby vám svěřili dítě do péče.“

„O to se dokážeme postarat, kdybyste měl zájem o naše služby... ale ze začátku jsem měl pocit, že váháte a potřebujete si to nejdřív promyslet,“ doplnil ji Stanke.

Wolf se cítil sklíčeně. „Momentálně mám dojem, že je to stejně bez šance.“

„Tak to není správný dojem,“ vyvedl ho z omylu právník. „Mým prvořadým úkolem, než se pustíme do boje, je připravit klienta na všechno, co ho čeká. Váš případ zdaleka není beznadějný. Jaký máte s bratrem vztah? Na tom to celé postavíme.“

„Vycházíme,“ odvětil Marek neurčitě a vzápětí raději ještě rychle doplnil, „dobře.“

„A co matka? Ví, jaké máte úmysly? Možná by ocenila, kdybyste jí pomohl s výchovou a převzal ji na nějakou dobu na sebe.“

Wolf jen pokrčil rameny. „O tom pochybuji.“

„V pořádku.“ Stanke se odmlčel. „Prokonzultujeme to ještě tady s kolegy a ozveme se vám s dalším postupem. Co vy na to?“

„Budu čekat na váš telefonát.“

Marek poděkoval a Michaela ho doprovodila na recepci. Než se rozloučili, musela se ho ještě na něco zeptat. „Co vás přesvědčilo, abyste změnil názor?“

Wolf se na ni pobaveně podíval. Když věděl, že už má setkání s právníkem za sebou, byl zas rychle zpátky ve své kůži. „Bylo na mně vidět, že jsem se nechal rozhodit?“

Michaela naklonila hlavu. „Vážně to chcete slyšet?“

Marek se jen zasmál, vzápětí však nasadil kamenný obličej. „Jak si jsem si doteď celou dobu nepřipouštěl, co vlastně dělám. Nejraději bych se obešel bez právníků, nejraději bych to vůbec neřešil. Ale vím, že musím... až teď, když jsem tam seděl a poslouchal vašeho kolegu, jsem pochopil, že nemám na výběr...“

Michaela mu podala ruku. „Věřím, že vám s tím pomůžeme.“

Když Wolf zůstal sám za dveřmi advokátní kanceláře, uvědomil si, jak snadno se nechal zmanipulovat. Původně tvrdil, že si k právníkům přišel jen pro radu, ale jednoduchou argumentací z něj rovnou rychle udělali platícího klienta.

3. května 2017

Natália seděla v taxíku na cestě z vídeňského letiště do pronajatého bytu v Petržalce. Bylo jí sotva devatenáct, ale na účtu měla dost peněz na to, aby nemusela bydlet v podnájmu a byt by si mohla koupit i bez hypotéky. Vlastně už od šestnácti vydělávala víc než její rodiče. Začalo to, když si sedla před kameru, aby se podělila o novinky ve svém šatníku. Video zveřejnila na internetu, za týden další a od té doby s natáčením nepřestala. Přibývala videa, komentáře, sledovatelé a s nimi přicházely první výdělky. Později jí začaly chodit nabídky na spolupráci od různých značek od kosmetiky po elektroniku. Neřešila už jenom YouTube, ale taky Facebook a hlavně Instagram. Aby ne, když za jedinou fotku dokázala inkasovat dvojnásobek toho, na co průměrný Slovák musí makat celý měsíc.

Znělo to jednoduše, ale Natália se od šestnácti nezastavila. Závist ji připravila o mnoho kamarádek a s nástupem slávy si jen s obtížemi hledala nové. Navzdory tomu byla šťastná. Práce ji bavila, ale hlavně měla jeho. Při vši té práci si našla i prvního kluka. Taky točil videa. Rozuměl jí víc než máma a táta. Díky němu zvládala stres a nápor, jakému by neměla čelit žádná holka jejího věku. Proto byla

od sedmnácti přesvědčená, že našla toho pravého. Proto se s ním přestěhovala do společného bytu v Bratislavě. Ve vlastním hnízdečku si žili šťastně, dokud... dokud ji nepodvedl s její kamarádkou.

Jejich vztah byl veřejnou záležitostí. Sedávali spolu před kamerou, odpovídali na otázky fanoušků, označovali se vzájemně na fotkách. Když o něj přišla, na chvíli ztratila vlastní identitu. Najednou měla pocit, že bez něj je nikdo. Zapomněla, čeho všeho dosáhla ona sama. Neměla nápady na další videa, nedokázala před veřejností přiznat pravdu. Styděla se za to, co se stalo. Jako kdyby to byla její vina. Probřečela dny i noci.

Když se konečně vymanila z bludného kruhu sebelítosti a beznaděje, uvědomila si, že potřebuje změnu. Odjela na dovolenou, čtrnáct dní cestovala po Itálii. Jedla, meditovala i milovala v naději, že znovu objeví chuť do života. Ale domů se vracela se stejným pocitem prázdnoty. Změnu nenašla v talíři s boloňskými špagetami ani v náručí milánského muže.

Ještě ani nepřekročila slovenské hranice a už byla zpátky ve stejném kolotoči. Prohlížela si fotky z dovolené, ale nedívala se na ně jako na vzpomínky na chvíle odpočinku. Vybírala další obsah na svoje sociální síť. U každé fotky jí v hlavě automaticky naskakovaly komentáře, které by se pod ní mohly objevit: *To se v té Itálii od rána do večera cpala pizzou? Tváře má jak křeček. Copak vůbec nevyšla na sluníčko? Vypadá jak porcelánová panenka. Proč si přebarvila vlasy na blond? Vůbec se k ní nehodí.*

Sebevědomí, které získávala jen postupně léty dřiny, se najednou někam vytratilo. Doopravdy stálo jen na jednom chlapovi?

V té chvíli taxikář zastavil před jejím domem a štěbetavě slizkým „slečinko“ ji vytrhl z negativních myšlenek.

Když otevřela dveře bytu a vrazila do kartonových krabic, měla pocit, že hněv a zoufalství, které zanechala za sebou před odletem, na ni počkaly. Dokonce nabyly nějakou hmotnou podobu. Nejdříve se přesvědčovala, že se jí to musí jen zdát: všechny negativní pocity se zhmotnily, čtrnáct dní v bytě hnily a teď to tam smrdělo, jako by skončila v nějaké stoce.

Natália za sebou zabouchla dveře, nechala u nich pohozené příruční zavazadlo a utíkala k oknu vyvětrat ten smrad. Pomohlo jí, když se vyklonila a nadechla čerstvého vzduchu, ale když se vrátila dovnitř, pochopila, že se jí to nezdá. Ten puch nebyl normální. Něco v jejím bytě nebylo v pořádku. První instinkt jí namlouval, že muselo prasknout nějaké potrubí. V koupelně a na záchodě však bylo všechno v pořádku, v kuchyni to páchlo miň.

Jako poslední se rozhodla zkontrolovat ložnici. To už měla na telefonu realitního makléře, který pronájem zprostředkoval. Ten jí tvrdil, že se jí to jen zdá. Nastěhovala se přece do novostavby jako první nájemník. Dohadovala se s ním, dokud neslíbil, že se přijede podívat osobně. Ve chvíli, kdy pohledem spočinula na manželské posteli, ve které ještě nespala, přestala makléře poslouchat. Pochopila, že se v ní už nikdy nevspí.

Někdo strhnul z postele prostěradlo a nasypal na ni hlínu. A hlavně doprostřed položil mrtvolu.

Natália si ani nestihla přečíst krvavý nápis na zdi, než s křikem vyběhla nejenom z ložnice, ale rovnou z bytu.

První instinkt jí vedl správně, okamžitě volala policii. Vzápětí jí však problesklo hlavou, že by tu hroznou situaci mohla využít ve svůj prospěch. Ani nevěděla jak a její ztracené sebevědomí bylo zpátky.

Major Richard Otčenáš už na místa činu nechodil. Jako ředitel krajského odboru kriminální policie měl jiné povinnosti. Ale když ho o to požádal samotný ministr vnitra, musel udělat výjimku.

„Co dělají novináři u vraždy, kterou jste ještě nestihli pořádně prozkoumat?“ dožadoval se ministr vysvětlení místo pozdravu.

Překvapený Otčenáš ještě jednou zkontroloval jméno volajícího na displeji telefonu. „Promiňte, ale nevím, o čem mluvíte.“

„Zmasakrovaná žena, kterou našla v pronajatém bytě ta hvězdička z internetu,“ vysvětloval majorovi ministr.

Otčenáš se rozhodl předstírat, že už ví, o jaký případ se jedná. „Aha... jasně...“

„Jak je možné, že to ti komedianti tak rychle vyčmuchali?“

„Víte, jací jsou novináři. Ale jak se to dostalo až k vám?“

„Ten byt patří Hlivniakovi, jestli ta banda lhářů vyčmuchá i to,“ nadával ministr, „budou se krátit prémie.“

„Ten byt patří tomu poslanci?“ dovtípil se Otčenáš. Měl na jazyku hloupou otázku, kterou nakonec přece jen vyslovil nahlas: „Co s tím můžu udělat já?“

„Potřebuju, abyste tam šel a postaral se o to.“

„Jak?“

„Hlavně nechceme, aby v souvislosti s případem psali o Hlivniakovi. Určitě to nafouknou, překroutí a budou ho s tím nějak spojovat.“

„Rozumím,“ pochopil Otčenáš. „Ale jste si jistý, že on s tím nemá vůbec nic společného?“

„Co je to za podělaný dotaz? Hlivniak pronajímá další čtyři byty po celé Bratislavě! Od Petržalky po Devínskou! Kdyby odkrágloval nějakou štetku, vystavil by si ji podle vás v jednom z nich?“ rozčílil se ministr.

„Tak jsem to nemyslel, ale přece... je to jeho byt.“

„Proto chci, abyste tam zašel a postaral se o to, aby ho v člancích a reportážích s tou vraždou vůbec nespojovali.“

Otčenáš se chtěl ještě zeptat, jak by toho mohl dosáhnout, ale ministr už položil telefon. A tak Richard požádal svoji asistentku, ať zruší setkání naplánované na půl jedenáctou. Musí do terénu.

Už když vystupoval z auta před novostavbou na sídlišti v Petržalce, Otčenáš pochopil, že ho čeká cirkus, jaký snad během své dlouhé kariéry nikdy nezažil. Nechápal ministrovu úmysly. Jeho přítomnost situaci spíš zhoršila. Před moderní čtyřpatrovou bytovkou

čekali netrpěliví novináři, kteří se obvykle věnovali zejména kriminalistickým tématům. Ředitele krajského odboru kriminální policie znali velmi dobře, pro ně byl něco jako menší celebrita. Jakmile ho spatřili, vrhli se na něj.

„Majore Otčenáši, můžeme vás poprosit o komentář?“

Richard se postavil před ně. Odkášlal si, aby si pročistil hlasivky. „Asi vám je jasné, že k probíhajícímu vyšetřování vám toho moc neřeknu, ale prosím, můžete to zkusit. Někjaké otázky?“

Zaskočení novináři ztichli, zpočátku nedokázali zareagovat. Už si zvykli na otřepané *bez komentáře*, snahu projevovali spíše ze zvyku.

Přece jen se mezi nimi i v této chvíli našla jedna odvážná reportérka. „Znáte už identitu oběti?“

„Přiznávám, že v této chvíli vím pouze to, že se jedná o ženu.“

„Je pravda, že ji našli v bytě, který si pronajímá Natália Horváthová?“

„A že Natália dokonce obět v bytě našla?“

Všechny novinářské otázky se týkaly nějaké mladé internetové hvězdičky. Jméno Hlivniaka z jejich úst nepadlo ani jednou. Buď o něm nevěděli, anebo pro ně nebyl natolik zajímavý, jak ministr očekával. V každém případě si Otčenáš mohl vydechnout.

„Jestli dovolíte, jdu pro vás zjistit podrobnosti,“ omlouval se ředitel napůl žertem.

Obešel dav a zamířil ke strážmistrovi před vchodem. „Rajnoho, už vynesli tělo?“

Otčenáš vzbuzoval od nástupu na oddělení ve svých lidech respekt, jeho pověst ho předcházela. I když mladý policista se svým šéfem ještě nikdy v životě osobně nemluvil, měl z něj strach. Zpočátku se mu ani nedokázal pořádně podívat do očí, natož aby zodpověděl otázku.

„Tak vynesli?“ pobízel ho ředitel.

Strážmistr jen zavrtěl hlavou.

„Tak držte ty novináře dál od vchodu. Hlavně se pokuste tvářit míň posraně. Ucítí to a převalí se přes vás jako tsunami.“

„A-ano, p-pokusím se,“ odvětil Rajnoha koktavě.

Richard raději vstoupil do domu. Pohledem přelétl strop a zdi ve vstupní hale, žádná kamera. To pro vyšetřování nebyla dobrá zpráva.

Když jel výtahem do nejvyššího patra, pomyslel na zasloužený důchod, který si už dávno mohl užívat. Místo toho se před rokem přestěhoval z Košic do Bratislavy a převzal nefunkční oddělení. Všechno jenom kvůli tomu, aby mohl napravit vztah s odcizenou dcerou a poznat vnučku. Vzpomněl si na úsměv malé holčičky ve školce a uznal, že stojí za ta hektická pracovní dopoledne.

Policista, který hlídal vstup do bytu, ho pozdravil a nadzvedl zelenobílou pásku, aby se nemusel ohýbat.

Otčenáš zastavil prvního kriminalistického technika navlečeného do průsvitného plastového mundúru používaného při sbírání důkazů. „Tak co tady máme?“

Vanek, který se šéfovi nechtěně připlétl do cesty, se nejdříve rozhlížel, jako by ho zaskočilo, že ředitel adresuje otázku zrovna jemu. „Víte, jak se říká, jednou vidět je lepší než stokrát slyšet.“

Richard nespokojeně zabručel. „Ložnice?“

Vanek ukázal do prostoru. „Poslední dveře v předsíni. Ale spolehlivě vás k nim zavede smrad. Tady máte náivky na boty a rukavice.“

Otčenáš si uvědomoval sladkokyselé aroma rozkládajícího se lidského masa, které se vznášelo v ovzduší. Už ho dávno nezašimralo v nose, ale důvěrně jej znal. Na vůni smrti se těžko zvyká, ale nikdy nezapomíná. Nikdy ji nenásledoval rád a ani tentokrát to nebyla jeho volba. Vyšetřovatelské roky měl za sebou, byl tady z donucení. Kvůli čemu vlastně?

Pohled, který se mu naskytl v ložnici, by si rozhodně raději odpustil. Jako první ho praštily do očí kapitálky napsané na bílé zdi tmavě červenou barvou.

„Parazit?“ přečetl nahlas zaraženě. Zaujalo ho, jak poslední písma ztrácela barevný pigment, jako by vrahovi docházela barva. „Máme potvrzené, že je to krev?“

„Tipoval bych to na krev, ale stoprocentní odpověď nám dá až laboratoř,“ odvětil Vanek, který šel za ním do ložnice. „Šéfe, ještě ty rukavice. I když se asi nechcete ničeho dotýkat, nikdy nevíte...“

Otčenáš si s nevolí natáhl jednorázové latexové rukavice, které se mu lepily na zpocené prsty. Obešel postel z jedné strany. Zatím schválně ignoroval oběť, která pořád ležela v hlíně. Všiml si tenké, téměř neznatelné čáry, která protínala nápis. I bez testů si byl jistý, že vrah použil krev. Ale neměl jí dostatek. „Nějaké teorie, proč vrah přeškrtl ten nápis?“

„Přeškrtl?“ nechápal Vanek, který si toho doposud nevšiml.

„Kurňa, neříkejte mi, že to nevidíte! Já – starý chlap – mám lepší oči?“

Vanek mžoural, jako by chtěl zaostřit zrak. „Už to vidím,“ zalhal nakonec. „To je zajímavé. Ale teoretizování bych nechal na Sivákové.“

Otčenáš se podíval na oběť a pomyslel na kriminalistickou psycholožku Petru Sivákovou. V duchu uznal, že v jejím podání vzejde z tohoto místa činu určitě několik zajímavých závěrů. „Je tady?“

Vanek zavrtěl hlavou. „Petra k vraždám moc nejezdí. Většinou si počká v teple kanceláře na výsledek naší práce.“

„Co Wolf?“

„Není tady.“

Otčenáš zas nespokojeně zabručel. „Jak to?“

„Jestli dovolíte, pane řediteli,“ oslovil ho operatívec, který byl v jeho týmu stále ještě relativně nový. „Mám službu a byl jsem na místě mezi prvními. Převzal jsem případ. Konstatuji, že Wolf tady nemá co dělat.“

„Podporučík Lišák?“ obořil se na něj Richard.

„Poručík Líška, Lukáš Líška,“ opravil ho operatívec.

Otčenáš si jeho jméno a hodnost moc dobře pamatoval. Z poručíka Lukáše Líšky neměl od jeho nástupu dobrý pocit. Byl přehnaně sebevědomý, dalo by se říct až drzý. Navíc měl za sebou vysoce postaveného člena policejního sboru s hodností plukovníka.

Richard jako ředitel měl rád pořádek mezi svými lidmi. Cítil, že s tímto členem týmu si ho teprve bude muset vytvořit.

„Pardon, podporučíku Líška,“ opravil se jen částečně. „Nevím, jak to fungovalo na předchozím oddělení, ale u mě se nerozdávají případy stylem kdo dřív přijde, ten dřív mele. U nás případy po zvážení přiděluju já.“

Líška nedostal prostor protestovat. Richard mezitím sáhl po mobilu a poručíka jednoduše odstříhl. Rozhodl se osobně zavolat Wolfovi. Až když se ujistil, že vyšetřovatel už vyrazil na místo činu, pokračoval v prohlídce těla.

„Známe už identitu obětí?“ zeptal se Vanka.

„Pracujeme na tom,“ odpověděl mu Líška.

„Takže ne,“ konstatoval Otčenáš nespokojeně. „Co tedy zatím víme?“

„Zatím ji neohledal soudní lékař, příčina smrti není na první pohled jistá, i když... je skrz naskrz prolezlá červy... takže...“

„Soudní lékař tady ještě taky nebyl?“ divil se ředitel. „Jakými postupy se řídíte?“

„Jak to myslíte?“ zeptal se ho Líška sebevědomě.

„Tělo ještě nikdo neohledal a už vám tady běhají technici v mundúrech a sbírají důkazy?“

„Soudní lékař má jaksi zpoždění,“ obhajoval Líškovy pokyny Vaneček. „Mysleli jsme, že bude rozumnější, když začneme bez něj. Zejména když už na nás na místě činu čekají novináři.“

To Otčenáše zdaleka nepotěšilo, spíš naopak. „Může mi někdo vysvětlit, jak se novináři dozvěděli o vraždě tak rychle, že nás stihli předběhnout na místě činu?“

Na jeho poslední otázku se už nikdo neodvážil zareagovat, a tak se Richard raději naklonil nad oběť. Byla to mladá žena, která se nedožila ani třicítky. Vrah ji na posteli vystavil jako umělecké dílo: svléknutou s rozpaženýma rukama i nohama, nepřírozně vykroucenýma tak, aby kolemstojícím ukazovala svoje rány. Na stehnech a nadloktích měla stahovací gumu, která zabraňovala proudění krve do končetin. Pravděpodobně až poté, kdy už byly

odkrvené, do nich vrah vyřezal hluboké rány, ze kterých tu a tam vykukovali hemžící se červi. Ale trup a hlavu nechal nepoznamenané.

„Co za hovado...“ zamumlal Otčenáš potichu. Píchno ho u srdce. Dobře věděl, proč se pohledu na oběť tak dlouho vyhýbal. Fakt by si přál nevidět tohle naživo. „Ta dívka, co tady bydlí... vyslechl ji už někdo?“

„Já jsem s ní mluvil. Nechal jsem ji odvézt na ředitelství, ale moc nám nepomůže. Určitě bych ji vyškrtl ze seznamu podezřelých. Zrovna se vrátila z dvoutýdenní dovolené, jen před několika hodinami vystoupila z letadla na Schwechatu. Už jsem to stihl prověřit,“ pochválil se Líška a zapomněl dodat, co má pod prověřením na mysli. Natália Horváthová mu totiž pouze ukázala svoji letenku.

„Identifikovala oběť?“

Líška mluvil hrdě, byl si jistý správností svých prvních kroků ve vyšetřování. Ale s každou další ředitelovou otázkou pociťoval větší a větší nejistotu. „Identifikovala?“

„Vzali jste ji zpátky do bytu, nechali jste ji, aby se podívala na tělo na posteli, a zeptali jste se, jestli tu ženu zná?“ objasňoval mu Otčenáš, jak to myslel.

„Nepovažoval jsem to za důležité,“ prohlásil Líška. I když pravda byla někde jinde – tato možnost ho vůbec nenapadla. To přiznat nechtěl. Proto se raději snažil tvářit sebevědomě. „Svědkyňe bydlela v bytě jen velmi krátce. Z prvního výsledku vyplynulo, že se s obětí pravděpodobně neznaly.“

„Pravděpodobně? Vy jste se spokojili s ‚pravděpodobně‘?“ rozčílil se Richard. „Tomu říkám důsledné vyšetřování.“

„Ona objevila mrtvolu. Kdyby ji znala, asi by na to upozornila i bez toho, abych se jí na to ptal.“ Líška mírně zaváhal, když viděl, že na jeho slova ředitel nereaguje nejlíp. „Podívejte, jeden člověk nemůže myslet na všechno. Ale to se dá snadno napravit. Na ředitelství jí přece můžeme ukázat fotku oběti. Pořád je to menší hrůza, než kdybychom ji nutili vrátit se zpátky do bytu.“

„Hýbali jste něčím na místě činu?“ vyptával se Otčenáš dál.

„Ujišťuju vás, že důkazy jsme už sesbírali.“

„To mě nezajímá,“ odfrkl ředitel. „Na přímé otázky chci slyšet přímé odpovědi.“

„Ne, nemyslím si, že jsme s něčím hýbali,“ odpověděl Líška nervózně. „Ale stejně si myslím, že to není podstatné, když už jsme sebrali vzorky z místnosti.“

„Předtím, než tělo prohlídl soudní lékař? Vy máte doopravdy zajímavé postupy. Kde vůbec ten doktor trčí? Jak je možné, že se ještě nedostavil ani Wolf?“ zlobil se Richard.

V té chvíli se ve dveřích objevil policista se širokými rameny, krátkými tmavě hnědými vlasy a třídním striktem. Marek Wolf vstoupil svému šéfovi rovnou do rány.

„Proč ti to trvalo tak dlouho?“ vystartoval na něj Otčenáš okamžitě.

„Dorazil jsem do deseti minut, to je podle mě slušný čas. Otázkou spíš je, co tady vlastně dělám,“ kontroval zjevně unavený Wolf. Jeho obvykle jiskřivé modrošedé oči byly jako bez života.

„Přebíráš tenhle případ,“ rozhodil rukama Richard.

„Počkat,“ zastavil ho Líška. „Chcete mi případ vzít jen proto, že jsem tu holku poslal na ředitelství?“

„Poručíku Líškavý,“ oslovil ho Otčenáš znovu nesprávně. „Asi jsme se nepochopili. Tento případ nikdy nebyl váš. Nemáte dost zkušeností na to, abyste vedl tak velké vyšetřování. Můžu začít vyjmenovávat seznam chyb, kterých jste se zatím dopustil, ale...“

„Já tenhle případ nemůžu převzít,“ skočil mu Wolf do řeči.

Otčenáš se zatvářil naštvaně. „To nebyla prosba, ale příkaz.“

„Richarde,“ oslovil ho Wolf smířlivě. „Můžeme si promluvit v soukromí?“

„Kurňa, to nemyslíš vážně,“ zvýšil Otčenáš hlas.

Jejich hádku najednou přerušil hrdelní výkřik, který zaplnil ložnici a ztišil všechny přítomné členy vyšetřovatelského týmu. Byl to výkřik plný bolesti a ukrutného utrpení. Na setinu vteřiny je zaskočil, dokud nepochopili, odkud vychází. Žena, kterou považovali za mrtvou, se náhle probírala.

„Do prdele,“ zanádal Otčenáš. „Kdo ji prohlásil za mrtvou? Byl u ní vůbec nějaký doktor?“

Líška, stejně jako zbytek týmu, nebyl schopný odpovědi. Na okamžik tam všichni jen zůstali nehybně stát, zatímco se trpící žena, která byla připoutaná k posteli a zaživa požíraná červy, svíjela v nepředstavitelných bolestech.

„Zavolejte někdo záchranku, okamžitě!“ nařídil rozčarovaný Otčenáš nakonec, ale to už měl Wolf mobil u ucha.

Doktor Rusňák patřil k šedé eminenci nemocnice. Jako anesteziolog denně pomáhal zachraňovat životy, a i když nikdy nebyl tím, kdo po úspěšné operaci oznamuje příbuzným dobré zprávy, pečoval o její hladký průběh. Anesteziologii považoval za svoje poslání. Chlubil se tím, že se na každou operaci důkladně připravuje. Osobně dohlížel na předoperační vyšetření pacienta a seznamoval se s jeho kompletní anamnézou a až pak volil nejlepší postup. Jeho heslem bylo: *Šťěstí přeje připraveným.*

Tím víc nesnášel neplánované zákroky, při kterých nemohla zazářit jeho nejsilnější stránka. Nerad improvizoval, proto nikdy neměl ambici stát se chirurgem. Ale občas ani on neměl na vybranou. Za ty roky si vytvořil katalog záložních řešení, která ho dokázala zachránit ve vypjatých situacích. Na to, čemu měl čelit toho dne, ho ale nedokázala připravit ani léta praxe.

Na pohotovost přivezli ženu při vědomí, a přece v deliriu. O smysly ji připravili červi, kteří se jí zavrtili do všech končetin. Pohled na ni byl skličující. Musela prožívat ukrutná muka, křičela ještě dlouho poté, co jí měla zabrat analgetika, která jí nasadili ještě v sanitce cestou do nemocnice.

Ujal se jí sám šéf chirurgie, který si osobně povolal na sál kolegu Rusňáka. Potřeboval někoho, na koho se mohl spolehnout. Musel jednat rychle a volil radikální řešení. Pustil se do čtyřná-

sobné amputace, aby neznámé ženě vůbec dal nějakou šanci na život.

Rusňák nervózně pozoroval hlavního chirurga při práci. V hlavě počítal s celou řadou katastrofických scénářů, které mohly nastat. Neměli identitu pacientky a logicky ani její zdravotní historii. Co když byla na něco alergická? Mohla dostat anafylaktickou reakci. Kardiače zas hrozila porucha srdečního rytmu, nebo dokonce selhání krevního oběhu.

Z panických myšlenek ho vytrhla oscilační pila. Dlouho neslyšel ten hrozný zvuk, jaký vydává při kontaktu s kostí. Nahlas se zasmál a najednou na něj všichni koukali jako na podivína. Na situaci, ve které se ocitli, nebylo nic legračního. Pacientka, kterou se pokoušeli zachránit, měla minimální šance. Vyjádřeno v procentech téměř nulové. Když si to uvědomil, ulevilo se mu.

Po hodinách na operačním sále se ale procenta alespoň mírně zvedla z nuly směrem nahoru. Šéfovi chirurgie se za asistence dvou dalších lékařů podařilo téměř nemožné: úspěšně završili čtyřnásobnou amputaci a dali tak ubohé ženě jakous takous naději na život.

Všichni přítomní na sále tleskali, jen Rusňák dál sledoval životní funkce.

Šéf chirurgie se snažil ostatní utišit. „Nemáme důvod k radosti. Čeká ji náročná rekonvalescence, a jestli se jí povede zvládnout i tu... za tohle nám nejspíš opravdu nepoděkuje.“

Rusňák se zvedl z místa a němě ukázal na monitor, který najednou vydával nepřijemné a nepřerušované *píípíp*.

Následoval zoufalý pokus o záchranu umučeného života, ale bylo pozdě. Hlavní chirurg s trpkostí v hlase do minuty konstatoval smrt.

Rusňák vytáhl v hlavě svůj katalog katastrofických scénářů. Ale ať v něm listoval, jak chtěl, od začátku do konce a zpátky, nedokázal pochopit, co se toho dne na sále stalo. Báł se, že udělal nějakou chybu, které se dalo předejít. Byl tou představou posedlý až do chvíle, kdy se dozvěděl výsledky pitvy. Ta způsobila

šok všem, kteří se zúčastnili operace v tom nejabsurdnějším případě jejich kariéry.

5. května 2017

Otčenáš dostal zprávu z nemocnice. Žena, kterou našli v bytě poslance Hlivniaka ohlodanou červy, zemřela na operačním stole. Předpokládanou příčinou smrti byla mozková mrtvice.

Ředitel krajské kriminálky ještě na místě činu žádal, aby případ převzal jeho nejlepší operativec. Ten mu však mezi čtyřma očima vysvětlil svoji situaci a poprosil ho, aby mu z osobních důvodů ulevil z pracovních povinností. Otčenáš, i když to bylo proti jeho pracovní morálce a zásadám, Wolfovi nakonec vyhověl. Případ přenechal nováčkovi v týmu s tím, že bude osobně dohlížet na každý jeho krok.

Když ale o tři dny později vyplavaly na povrch nové skutečnosti, Otčenáš znovu změnil názor. V ruce držel pitevní zprávu. Dorazila mu na stůl hned ráno. Od té doby nevyšel z kanceláře. Listoval v ní pořád dokola, zvažoval další krok. Prakticky, jako v podstatě pokaždé, už hned od začátku věděl, co udělá. Ale stejně chtěl zvážit všechny možnosti. Nakonec se zhluboka nadechl a zavolal na asistentku.

„Pošli za mnou Wolfa,“ požádal ji.

„Není v budově,“ odvětila mu pohotově.

„Jak to? Ráno jsem ho viděl na chodbě.“

„Vrátí se odpoledne. Odběhl si něco vyřídit.“

„A odkud to víš?“ zpovídal ji ředitel dál.

Zatvářila se zaraženě. „Říkal vám to včera odpoledne. Byla jsem vedle, když jste mu to odsouhlasil.“

Otčenáš ji radši poslal pryč. Zkontroloval hodinky, bylo jen něco po desáté. Jestliže se Wolf vrátí až po obědě, ztrácěj drahocenné hodiny. Jak mu mohl dovolit vyřizování soukromých záležitostí v pracovní době? Samozřejmě včera odpoledne ještě nevěděl to,

co zjistil dnes. Dělal to nerad, ale musel změnit názor. Zvedl telefon a pokoušel se dovolat Wolfovi na mobil. Ten nezvedal, a tak telefon nasupeně položil. Vzápětí znovu zakřičel na svoji asistentku.

„Ano?“ nakoukla do dveří.

„Zavolejte mi...“ zasekl se. „Vlastně nic.“

Otčenáš chtěl v mezičase alespoň vzít případ Líškovi. Nakonec usoudil, že by to nebyl rozumný krok, aniž by se nejdřív domluvil s Wolfem. Nezbyvalo mu nic jiného než Wolfa sehnat. Protože mu nebral telefon, začal mu psát zprávy.

Marek Wolf se nakonec právě díky nim objevil v práci dřív, než měl v plánu.

Ředitel byl jako na jehlách. Když se Wolf konečně objevil v jeho kanceláři, vyskočil ze židle. „Došla ti ode mě esemeska?“

„Jedna?“ zvedl Wolf obočí. „Nějak ses rozepsal. Proto jsem tady a šel jsem rovnou za tebou.“

„Co jsem měl dělat, když jsi neodepisoval?“

„Měl jsem setkání se sociální pracovnící. Včera jsem ti to říkal, zapomněl jsi?“

„Samozřejmě, že ne,“ zalhal Otčenáš. „To jste měli rande, že ses tak vyfíknul?“

Wolf si uvolnil kravatu a rozepnul horní knoflík na košili. Konečně se mohl zhluboka nadechnout. „Snažil jsem se na ni udělat dobrý dojem, ale můj šarm jaksí nezafungoval.“

Ředitel se zasmál. „Co ti budu povídat, stárneš. Měl by ses co nejdřív oženit, než ti naroste pupek a vypadají vlasy.“

„No dovol,“ ohradil se Wolf a rukou si rozčuchal uhlazený účes. „Vlasy mi ještě nepadají. Řekneš mi konečně, proč jsi mě zavolal?“

Richard mlčky ukázal na židli.

„Špatné zprávy? Proč si mám sednout?“ lekl se Wolf.

„Chci, abys převzal...“ začal Otčenáš po krátké odmlce.

„Případ Červ,“ došlo Markovi okamžitě.

Otčenáš se tvářil překvapeně. „Už má pracovní název? Nesnáším tenhle blbý zlozvyk. Proč máme potřebu dávat všemu nějakou přezdívku? Bavíme se tady o vraždě člověka.“

„A jak bys ty nazval případ, ve kterém se našla žena prolezlá červy?“

„Červ? Nic lepšího vás nenapadlo? Vždyť v tom není ani kousek kreativity.“

„Náhodou je to chytlavé. Poslední dobrou přezdívkou v mé kartotéce měl případ Potkan. Ta zvířata mě nějak přitahují.“

„Pro mě za mě, říkej si tomu, jak chceš, třeba taky žízala, ale hlavně mi řekni, že ten případ převezmeš,“ požádal ho ředitel.

Wolf se zatvářil otráveně. „Myslel jsem, že jsme to už probrali v bytě, když ji našli. Bojuju o Patrika a zatím toho v můj prospěch moc nehraje. Víš, co pro mě tahle práce znamená, ale... musím se na chvíli víc soustředit na soukromí. Musím dokázat, že na bratra budu mít dost času. Pochop to, ten kluk mě potřebuje.“

Otčenáš mlčky poslouchal a přikyvoval. „Já tě chápu, už jsi mi to vysvětloval. O to hůř se mi to teď říká. Nemám na výběr, jednoduše to musíš převzít a hotovo.“

„Co to znamená? Stalo se něco, o čem nevím? To už Líška stihl něco podělat?“

„Zjistili jsme, kdo je ta žena...“

„Nech mě hádat,“ skočil Wolf řediteli do řeči. „Byt patřil politikovi, bydlela v něm internetová hvězdička... tipoval bych to na další celebrity. Možná vítězka nějaké reality show? Zpěvačka? Moderátorka? Herečka?“

„Zdravotní sestra,“ ukončil Markovo hádání Otčenáš.

„Proč bych kvůli tomu měl přebírat vyšetřování?“

„Svého času dělala v ordinaci doktora Webera.“

Wolf byl v té chvíli rád, že seděl. „Dominika Webera?“

Otčenáš přikývl.

Marek naprázdno polkl, náhle mu vyschlo v krku. Jeho tělem proběhla zvláštní směsice emocí. „Líška už ví, že přebírám jeho případ?“

Richard se pousmál. Konečně měl oblíbeného operativce tam, kde potřeboval. „Samozřejmě, že ne. Chtěl jsem se nejdřív dohodnout s tebou. Můžeš jít. Zavolám ho, abych mu to oznámil.“

„Můžu zůstat?“ požádal Marek. Sebevědomý kolega se sklonem k aroganci mu neseděl od prvního momentu. „Jsem zvědavý, jak se bude tvářit.“

18. února 2017

Petra Siváková seděla schoulená na gauči, v jedné ruce držela odborný titul z kriminalistické psychologie a druhou hladila huskyho, který se jí opíral hlavou o nohu. Pro ni to byl ideální program na sobotní odpoledne.

Oba zpozorněli, když se ozval zvonek u dveří. Petra tušila, kdo je za nimi, proto upoutala huskyho pozornost. „Víš, kdo přišel? Víš, kdo je tady?“

Husky jako by taky tušil, co se děje, začal vrtět huňatým ocasem a válel se ze strany na stranu, až málem spadl z gauče.

Petra ho pobaveně pohládila po hlavě a šla otevřít. Stála přímo proti Marku Wolfovi a nadšeně se mu vrhla kolem krku. „Jsi zpátky!“

Nečekané objetí ho zjevně zaskočilo. Nejdřív nevěděl, jak zareagovat, ale nakonec Petru taky objal. „Nebyl jsem pryč ani měsíc. Kromě toho jsem se ti přece ozýval.“

„Ozýval? Tak říkáš tomu, žes mi jednou zavolal, pak dlouho dlouho nic a včera jsi mi napsal jednu – opakuji jednu – strohou zprávu s časem přiletu? Tak to ti pěkně děkuju,“ plísnila ho.

Marek, který se už vítal se svým husky Fenrirem, její poznámky ignoroval.

„Mohla jsem si myslet, že jsi nepřišel kvůli mně,“ konstatovala, když zavřela dveře od bytu a dívala se na dojemné vítání páníčka se psem. „Chyběl jsi... mu.“

Wolf dováděl na podlaze s Fenrirem, který ho zalehl celou vahou. „Já vím. Promiň mi, že jsem tě tady nechal. Tys mi taky strašně chyběl. Ale nemohl jsem tě vzít do Kanady a vystavit tě tak příšerný cestě. Slibuju, že už to víckrát neudělám.“

„Dáš si kafe nebo čaj?“ nabízela mu Petra.

Marek zaváhal. Nejdřív jí chtěl říct, že po návratu z Kanady musí něco neodkladně vyřídit, ale pak si uvědomil, že by to bylo příliš nezdvořilé. „Čaj, děkuju, alespoň se trochu zahřeju po té cestě.“

Siváková odešla do kuchyně napustit vodu do varné konvice. „Bylinkový, nebo ovocný?“ zavolala na hosta.

Wolf, který se mezitím dostatečně přivítal s Fenrirem, se k ní připojil. „To je jedno, první, který ti přijde pod ruku.“

„Kde máš kufry?“

„V autě.“

„Takže jsi sem jel rovnou z letiště?“ dovtípila se Petra.

Marek se podíval na huskyho, který se i nadále dožadoval jeho pozornosti. „Nemohl jsem být bez něj ani o minutu dýl. Už jsem ho potrápil až dost.“

„Zas tak zle mu tady se mnou nebylo,“ ohradila se psycholožka.

„To je mi jasné. Vždyť taky na něm vidím, že jsi ho rozmazlovala. Věděl jsem, že bude o něj dobře postaráno. Proto jsem požádal o pomoc právě tebe.“

„Jak bylo v Kanadě?“ zeptala se ho vzápětí.

Wolf se vrátil na Slovensko z Montrealu, kam se vypravil po novo-ročním e-mailu od vraha. Vylákal ho zpátky do Kanady s příslibem, že se dozví pravdu o otci, kterého nikdy osobně nepotkal. Wolf tehdy nechal všechny starosti v Bratislavě, vzal si v práci neplacené volno a vrhl se do pátrání, které ho málem stálo život. Zatím ještě nestihl zpracovat nové informace o otci a nevěděl, kde vůbec začít s příběhem, který se odehrál v průběhu posledních týdnů.

„Probereme to někdy jindy. Jsem unavený z cesty, sotva stojím na nohou,“ vymluvil se nakonec.

Petra se smířila s jeho vyhýbavou odpovědí. „Ani se nezeptáš, co máme nového v Bratislavě?“

„A je něco nového? Vždyť jsem fakt nebyl pryč ani měsíc.“

„Karol se ještě pořád nevrátil.“

Wolf pomyslel na jejich společného kolegu. Vypařil se bez rozloučení už loni v listopadu. „Jak dlouho to je? Protialkoholní trvá tři měsíce, možná i dýl, ne?“

„A víme vůbec, jestli je na protialkoholním?“ Siváková to nechtěla nechat být.

„Kam jinam by šel? Vždyť prochlastal celé vyšetřování.“

„Nemluv tak o něm,“ ohradila se Petra.

„Promiň,“ omluvil se Marek. „Nemyslel jsem to ve zlém. Víš, že mám o Karolovi vysoké mínění. Věřím, že se dá dohromady a pak se k nám vrátí. Všechno bude zase při starém.“

Siváková se pořád tvářila nešťastně. „Doufám.“

Wolf položil šálek s horkým čajem a šel ji obejmout. „Určitě, jsem o tom přesvědčený.“

Petra se od něj nečekaně odtáhla, když ucítila, že se jí do očí derou slzy. I když se jejich vztah od klikatých začátků zjevně vylepšil a v podstatě se mohli nazývat přáteli, nechtěla před ním brečet.

„Jak... jak se má tvoje máma?“ změnila náhle téma, i když sama sobě slíbila, že se na ni nebude ptát.

Marek sklopil zrak. Pomyslel na mámu, která ho kontaktovala před odletem do Kanady. Předtím s ní nemluvil celé roky. Nechtěla pouze napravit vztah s odcizeným synem, ale především potřebovala zachránit život. Žádala ho o pomoc při transplantaci jater. Bez přemýšlení ji odmítal až do té doby, než se dozvěděl, že má nevlastního bratra. Tehdy zaváhal. Už nešlo jen o ženu, kterou stěží mohl nazývat mámou. Šlo taky o čtrnáctiletého kluka. Ještě se s ním sice nepotkal, ale byli jedna krev. Před odjezdem do Montrealu si nebyl jistý, jak se zachová. Ale po návratu z Kanady se změnil a stejně tak změnil i svůj názor.

„Promiň, nechtěla jsem. Víím, že je to tvoje věc a mně do toho nic není,“ omlouvala se Petra vzápětí.

„Ne, tak jsem to nemyslel. Jasně, že do toho můžeš mluvit,“ vyvedl ji Wolf z omylu. „Ještě jsem to neřekl nahlas a ani ona o tom neví, ale rozhodl jsem se jí pomoci. V Kanadě jsem si uvědomil spoustu věcí.“

„To je dobře,“ zaradovala se Siváková. Byla u toho, když Markova máma přišla za synem s naléhavou prosbou, a právě její snaha urovnat rodinné vztahy mezi nimi vyvolala hádku. „Kdy jí to chceš říct?“